

De Graftombe van Van Ghent.

Bij het doorwandelen van de door ouderdom en menige historische herinnering eerwaardige Domkerk te *Utrecht*, vóór een aanzienlijk gedeelte daarvan door een zwaren storm was ingestort, zeker het uitgestrektste kerkgebouw in *Nederland*, treft de hiervoor afgebeelde, prachtige graftombe het oog. Zij is tusschen twee pilaren van het koor opgericht, niet verre van eenen overfraaijen Bisschoppelijken zetel, die nog den tijd herinnert, toen de Bisschoppen van *Utrecht* een veelomvattend geestelijk en wereldlijk gezag uitoefenden, en in deze hunne hoofdkerk somtijds zelfs Keizers en Koningen voor den Almagtige zagen nederbuigen. Reeds bij den eersten oogopslag vermoeden men, dat onder dit praalgraf weder de laatste rustplaats van een dier zeehelden te vinden is, die in de zeventiende eeuw den roem van *Nederland* tot den hoogsten top deden stijgen, en meest allen, strijdende voor het vaderland, den dood gevonden hebben. De piramide van zwarten toetssteen, omringd door kunstig uit wit marmergehouwene vlaggen; de zeestrijd, die onder het liggende beeld van den gesneuvelden held mede in wit marmer is afgeschetst, en sommige der versierselen van het kunststuk, zijn genoegzaam om dit vermoeden te regtvaardigen. Ter zijde der piramide staan twee weenende kinderen, waarvan de een het wapen der zeven provincien en het andere dat van *Utrecht* in de hand houdt. Daar naast vertoont zich aan de eene zijde een helm, aan de andere een omlauwerd doodshoofd. Maar voor hem die niet de praalgraven onzer zeehelden niet onbekend is, kan het verwondering baren, dat een zevental adellijke wapenschilden het beeld van den gesneuvelden held, die geharnast, met den bevelhebberstaf in de eene hand, en de andere op het gevest van zijn de-

gen geslagen, daar zoo rustigen kalm op de marmeren matras ligt uitgestrekt, omringt. Hier kan dus niet een dier mannen uit de lagere standen des volks begraven liggen, die, zoo als de *Ruyter* en *Piet Hein*, zich zelve door hunnen heldenmoed adelden, en over hun geslacht een luister verspreidden, grooter dan die uit oude perkamenten adelbrieven kan voortspruiten. Alle bevreemding houdt echter op, wanneer men het Latijnsche opschrift weet te ontcijferen, dat met vergulde letteren in eene zwarte marmeren plaat, te midden van het gedenkstuk is gegrift. Dit opschrift is nagenoeg van dezen inhoud:

« Aan den allerbesten en allergrootsten God gewijd. Hier ligt *Willem Jozef Baron van Ghent*, gesproten uit een zeer oud en adellijk geslacht in *Gelderland*; bij zijn leven Luitenant-Admiraal voor het Edelmogend Bestuur der Admiraliteit te *Amsterdam* en Kolonel van de eerste bende zeesoldaten; die den naam evenzeer als de deugd zijner voorvaderen had geërfd, waaronder hij telde den oorlogsbliksem *Maarten van Rossum*, alsmede *Walraven* en *Otto*, Baronnen van *Ghent*, zijne ooms, allen namen in de oorlogen tegen drie *Philipsen* vermaard. Hij was een dapper, voorzigtig en onverwinnelijk man, der vijanden schrik en vrees te water en te lande, beroemd door geheel *Europa* wegens den stouten togt op de *Theems*, en omdat hij eene ware klip der zeeroovers was, wier schepen, toen zij de zee voor de *Bataven* onveilig maakten, door hem verjaagd, genomen en verbrand zijn. Deze dappere held is, na zulke groote dingen getrouw en manhaftig te hebben volvoerd, op den 9den Junij 1672, in den strijd tegen de *Engelsche* en *Fransche* vloten door een kanonskogel doodgeschoten, hebbende hij alstoen zijne onverzaagde ziel aan God, zijnen Schepper, wedergegeven. Vaarwel wandelaar! De Edel-

mogende Heeren van het doorluchtig Bestuur der Admiralkheit te *Amsterdam* hebben dit gedenkteeken te zijner eere en gedachtenis doen oprigten.»

Dit opschrift bevat in weinige woorden nagenoeg al wat van dezen vaderlandschen zeeheld te zeggen is. Misschien had men kunnen nalaten van daarin te vermelden, dat ook Maarten van Rossum tot de voorvaders van van Ghent behoorde; want ofschoon niemand aan dezen «oorlogsbliksem» moed en groote krijgskundige bekwaamheden ontzegt, heeft hij door het moorden en blaken, waarmede zijne togten bezoedeld werden, te regt zich den afschuw der landzaten op den hals gehaald. Zuiverder is de roem, dien de beide in het grafschrift vermelde ooms van den zeeheld in het oorlogsveld behaalden. Zij onderscheidden zich beiden in den oorlog tegen Philips II en Philips III van *Spanje*, waardoor ons vaderland zijne onafhankelijkheid verwierf. Walraven van Ghent streed vooral dapper in den slag bij *Nieuwpoort* en werd daar gekwetst; Otto van Ghent bewees aan het vaderland velerlei gewichtige diensten, waaronder geen der minste was, dat toen in 1629 het sterke *'s Hertogenbosch* door Frederik Hendrik belegerd werd, en de *Spanjaarden* die gelegenheid waarnamen, om een inval in de *Veluwe* te doen, de vesting *Wesel* door hem werd veroverd, waardoor de vijand genoodzaakt was terug te trekken. Hun neef en naamgenoot was oorspronkelijk, even als zij, voor de landdienst opgeleid, maar werd Kolonel over een regiment mariniers. Dit gaf aanleiding, dat toen in 1686 de provincie *Holland*, in plaats van C. Tromp eenen Luitenant-Admiraal moest benoemen, de keus op Willelm Jozef Baron van Ghent viel. Deze was toen in de kracht zijner jaren, doch, wetende wat er in dien gulden tijd van ons zeewesen in een Vlootvoogd vereischt

werd, te verstandig en bescheiden, om niet voor de aanneming der hem opgedragene eervolle betrekking terug te deinzen. Hij bood lang tegenstand, en toen hij zich eindelijk, op herhaalden aandrang der Staten, de benoeming liet welgevallen, zorgde hij steeds van niet met een smaldeel of vloot in zee te loopen, zonder eenigen dier op de woeste baren opgegroeide en door veeljarige ondervinding en velerlei strijd geoefende en geharde zee-officieren rondom zich te hebben, waarvan ons land er toen zoo velen opleverde. Door dat beminnelijk wantrouwen op eigene krachten, met moed en dapperheid gepaard, zag hij telkens de ondernemingen, waartoe hij werd uitgekozen, volkomen gelukken. Hij deed vergeten, dat zijne oorspronkelijke roeping de dienst te lande was; iets, hetgeen men van sommigen der destijds met het bevel over schepen of vloten belastte land-officieren niet zeggen kon. Bij den beroemden togt naar *Chattham* in 1667, waarop onze moedige zeehelden hunnen vijand tot in zijne schuilhoeken bestookten, werd het opperbevel van het smaldeel, dat de rivier van *Rochester* opzeilde, om de daar liggende Koningschepen te vernielen of weg te voeren, door de Ruyter aan van Ghent opgedragen: een bewijs, dat de grootste onzer zeehelden in het beleid van den Gelderschen edelman vertrouwen stelde. Van Ghent was dan ook met den Ruwaard C. de Witt bij het verbranden van de sieraden der Britsche zeemagt en het stuk zeilen der keten, die ze moest beveiligen, tegenwoordig. In zijn verslag wegens dit roemrijk wapenseit aan de Staten, spreekt hij daarover met al de rondheid en onopgesmuktheid van een echt zeeman. Hij eindigt het verhaal van het verbranden der Britsche zeekasteelen met te zeggen: «Zoo dat wij nu, onder Gods zegen, van die groote beesten, die het ons zoo lastig konden maken,

voor altijd verlost zijn. » Even als de Ruyter, | een prachtigen gouden kop tot gedachtenis van
ontving van Ghent van de Staten van Holland | deze overwinning ten geschenke. Dit gedenktee-

ken bestond nog in 1795, doch werd toen door een zijner nazaten in arrenmoede stuk getrapt, omdat men bij de gedwongene opbrengst van het goud en zilver, ook daarvan de belasting vorderde. Die nazaat meende, dat zulk een heiligdom bij die heffing niet in aanmerking mogt komen, en vernielde het, niettegenstaande men hem daarvoor meer dan 1000 guldens boven de innerlijke waarde bood. De zeeroovers, van wie in van Ghents geschrift gesproken wordt, waren de *Algerijnen*, tegen welke hij met eenige schepen in 1670 werd uitgezonden. Zes sterk bemande en gewapende kapers dezer zeeroovers werden door hem, met zeldzaam geluk, in den grond geboord, en daar-

door de kracht van die geesels der zee voor langen tijd geknot. De zeeslag, waarin van Ghent zijn leven voor het vaderland ten offer bracht, was die van *Solobay* of *Soelsbaai* tegen de vereenigde vloten der *Engelschen* en *Franschen*, die destijds (in 1672) tot verderf van het kleine *Nederland* waren zaamgespannen, doch door den moed en de volharding onzer vaderen hun ontwerp zagen mislukken. Ook hier streed van Ghent onder den eenigen de Ruyter. Bij het begin van den slag drong hij met zijn smaldeel stoutmoedig op dat van den Engelschen Admiraal der blaauwe vlag *Montagu*, in, doch nauwelijks was hij een half uur slaags geweest, of een kanonskogel benam

hem het leven en aan het vaderland een van deszelfs
kloekste verdedigers. 's Mans open gelaat is hier-
nevens , op bladz. 316 , afgebeeld.